

som jeg forudsaa den maatte blive efter de Bestemmelses, der vare bragte i Forslag. Det ærede Medlem tager høilig feil, dersom han tror, at det, før at tale alvorligt, nødvendigt hører til ogsaa at udtale, at man er greben af en dyb Følelse. Det hører idetmindste ikke med for en Minister; det kan multig høre til for et enkelt Medlem, men man gaar for Ministerens Vedkommende ud fra, at Følelsen af Sagens Alvor er tilstede, uden at den behøver at give sig Bidnesbyrd ved Forsikringen derom. Hvad mig angaar, skulde jeg tro, at min Stillning til de forskjellige kirkelige Forhold havde vist sig saaledes i en Række af Aar — det erkjendte det ærede Medlem jo ogsaa i Slutningen af sit Foredrag — at der ikke fra min Side behøvedes nogen Erklæring om, at jeg havde den mest alvorlige Opfattelse af den Sag, der ligger for, men at jeg netop med meget dyb Betyrning vilde imødesæ den Tilstand, som vilde komme frem, naar man gik i den Retning, hvortil det ærede Medlem har sluttet sig, hvorhos jeg tilføiede en Betsættelse over, at Tilstanden maatte i længere Tid skulde blive uforandret, som den er. Det ærede Medlem mente vel, at det kunde være ønskeligt at komme til en Forsoning, men naar man, som det ærede Medlem, strax efter siger, at der er Noget, man bestemt maa holde paa, og Ministeren ikke kan gaa ind paa dette, saa siger jeg, at Ministeren dog maa have den samme Ret som han til at have en fast Overbevisning, og at denne vel kan være ligesaa fuldt begrundet som hans. — Forsaavidt det ærede Medlem fremhævede Kirkekommissionen, har jeg endnu kun at bemærke, at jeg ingeninde har sagt, at de Beslutninger, som ere tagne i denne, skulde være et Baand paa Ministeren. Jeg har sagt, at det, der blev vedtaget, havde sin store Betydning, og forøvrigt maa det ærede Medlem ikke overse, at Ministeren selv var Medlem af Kirkekommissionen. Naar han med fuld Overbevisning har sluttet sig til en vis Afgjørelse af en Sag i Kirkekommissionen, kan det dog umuligt være nogen Grund for ham til at opgive denne Anskuelse, at han senere kommer i Spidsen for Kirkeministeriet.

J. A. Hansen: Jeg skal ikke ytre mig videre om Eufelthederne i det foreliggende Forslag, da jeg antager, at den ærede Ordsfører vil udtale sig derom, men det, hvormed jeg vil udtale mig, er Hovedindholdet af de to Paragrafer, der ligge for, §§ 4 og 5. Jeg giver den høitagede Minister fuldkommen Ret i, at han ikke kan være bunden ved Kirkekommissionen; han kan kun være bunden ved sin egen Mening, men da denne falder sammen med det store Flertals i Kirkekommissionen, bliver det dog egentlig Et og det Samme. Forsaavidt er jeg fuldkommen enig med den ærede næstforegaaende Taler (Corn. Petersen) i, at det har vist sig at være rigtigt, hvad jeg ogsaa sagde, da der forhandlede om, hvorvidt man overhovedet skulde gaa ind paa en Kirkekommission, nemlig at den vilde medføre, at vor kirkelige Udvikling standsedes i længere Tid. Dette har jeg haft Leilighed til at anføre ved en foregaaende Sags Behandling ligesom ved denne, men det har slet ikke overrasket mig. Vi maatte kunne forudsæ det, idet det var at vente, at det Maade, hvorpaa Regjeringen vilde sammensætte Kirkekommissionen, vilde føre til en Majoritetsudtalelse fra den Side, der paa ingen Maade kunde harmonere med Folkethingets Betragtning af Forholdene, og derfor var det forud givet, at der maatte komme Kollision mellem Kirkekommissionen og Folkethinget. Kirkekommissionens Sammenlægning var en saadan, at de, der repræsenterede Folkethingets Flertals Mening, vare i afgjort Mindretal, og vi — jeg havde jo den Ære at være med i dette Mindretal — havde saaledes ikke Andet der at gøre end at fremsætte vore Betragtninger. Det kan imidlertid ikke overraske Noget og allermindst den høitærede Minister, at vi gjøre de samme Meninger, som vi der fremsatte i fuldt Alvor, men for hvilke vi ikke der kunde finde Gehør, gjældende her, hvor vi haabe at finde en større Modtagelighed for vore Meninger end i Kirkekommissionen. Saaledes er Sagen altsaa ganske simpelt, og det kan ikke overraske Noget, at det er kommet saaledes; thi det maatte komme saaledes. — Jeg tror, at jeg ved at gaa ind paa Flertallets Forslag har vist Imødekommen. Som